

Arrest

nr. 287 584 van 14 april 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom afkomstig uit Shtip en bent u Noord-Macedonisch staatsburger. Binnen uw grote familie bent u de persoon die het meest gestudeerd heeft en die de grootste talenkennis heeft. Bovendien was u als bokser heel sportief. De VMRO, de partij die jaren geleden aan de macht was in Noord-Macedonië, vroeg u daarom om ervoor te zorgen dat uw grote familie met wel 700 of 800 leden voor de partij zou stemmen. Hiertoe kreeg u op verschillende tijdstippen grote geldbedragen die u dan onder familieleden moest verdelen. Toen de VMRO de verkiezingen verloor, besliste de winnende partij, de SDS, u uw vroeger engagement voor de VMRO betaald te zetten. Uw zoon Aj. (...) kreeg dan ook gauw juridische problemen – naar aanleiding hiervan verlieten jullie Noord-Macedonië een eerste maal en verzochten jullie tevergeefs in Duitsland en Oostenrijk om internationale bescherming – en werd uiteindelijk na jullie terugkeer uit Duitsland en Oostenrijk tot een jarenlange gevangenisstraf veroordeeld.

Hierna benaderde u de SDS, die u onder meer beloofde u een contract van onbepaalde duur in het ziekenhuis te bezorgen en u te helpen om de juridische situatie van uw zoon op te lossen in ruil voor uw steun. Sindsdien begon u dan ook geld uit te delen in naam van de SDS. Toen u echter vaststelde dat u maar geen contract van onbepaalde duur kreeg, voelde u zich bedrogen en besloot u ongeveer anderhalf jaar voor uw vertrek uit Noord-Macedonië uw hulp aan de SDS stop te zetten. Als reactie hierop richtten uw belagers zich vanaf dan op uw tweede zoon, E. (...), en probeerden ze hem onder valse voorwendsels ook de nor in te draaien. Zo werd E. (...) meermaals meegenomen en waren er in totaal een negental dossiers tegen hem gefabriceerd. In een aantal dossiers was er totaal geen bewijs tegen hem waardoor hij werd vrijgesproken. In andere dossiers ging de juridische procedure verder en zat hij zelfs eens drie maanden zonder enige reden vast. Zo werd hij eens beschuldigd van de diefstal van een halsketting. Toen hij hiervoor voor de rechter moest verschijnen, zei de vrouw van wie haar halsketting was gestolen dat de politie haar had gevraagd om E. (...) te beschuldigen, maar dat ze hem nooit heeft herkend als zijnde de dief. Hij werd toch veroordeeld. Hij werd verschillende keren geslagen en zelfs een keer voor uw ogen door agenten afgetrommeld. Hij werd hierop naar het politiekantoor meegenomen, waar hij gedwongen werd om documenten te ondertekenen en de beschuldigingen te aanvaarden. Nochtans was uw zoon volgens u sinds een auto-ongeval enkele jaren geleden medisch niet in staat om de hem aangewreven misdrijven te plegen.

Als één van uw zonen werd geslagen door de politie en u zag het gebeuren, gebeurde het dat u of uw echtgenote tussenkwam waardoor jullie ook in de klappen deelden. U ondernam verschillende pogingen om deze mishandelingen door de politie aan te klagen. Zo ging u, toen uw zoon Aj. (...) werd geslagen waardoor de wonde van uw echtgenote die net terug was uit het ziekenhuis na een operatie en die wilde tussenkomen, was opengegaan, naar de politie van Shtip. U zei dat de agent die uw zoon had geslagen in het bureau was en dat u tegen hem een dossier wilde openen. Hij repliceerde onder meer dat u gek was en wilde uw klacht niet registreren, omdat u Rom bent. Dergelijke pogingen ondernam u verschillende keren, telkens tevergeefs. Deze gang van zaken klaagde u aan bij een bepaald mensenrechtenbureau waarvan u de naam niet kende, maar ook daar werd passief gereageerd. Tot slot vermeldde u het gewelddadige politieoptreden ook tevergeefs twee keer op de rechtbank, wanneer één van uw zonen er moest verschijnen.

Om uw zoon E. (...) te redden, stuurde u hem dan ook naar België, waar hij op 8 juli 2021 voor het eerst om internationale bescherming verzocht. Inzake dit verzoek werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een technische weigeringsbeslissing genomen. Omdat E. (...) Noord-Macedonië had verlaten, werd uw dochter S. (...) door jullie belagers gevisieerd. Ze probeerden haar te ontvoeren door haar meerdere keren te achtervolgen. Jullie dienden naar aanleiding hiervan verschillende keren tevergeefs klacht in. Tevens werd er door jullie belagers, net zoals bij andere familieleden ook al was gebeurd, twee keer brand gesticht in uw woning. Jullie waren toen gelukkig niet thuis. Volgens de politie die ter plaatse kwam ging het echter om kortsluiting.

Door de problemen stuurde u eerst uw echtgenote samen met uw kinderen, onder wie de meerderjarige S. (...), naar België, waar ze op 11 augustus 2021 om internationale bescherming verzochten. U kwam hen hier vervoegen en verzocht op 1 september 2021 om internationale bescherming. Op 10 november 2021 verzocht E. (...) een tweede keer om internationale bescherming. U vreest bij terugkeer dat u in het ergste geval gedood kan worden, dat de autoriteiten uw jongste zoon bij zijn meerderjarigheid vals zullen kunnen beschuldigen en dat uw kinderen ontvoerd kunnen worden.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart en de identiteitskaart van Selina; uw paspoort en het paspoort van uw kinderen; uw huwelijksakte; een bewijs in verband met uw werk in het ziekenhuis; en de juridische dossiers van Aj. (...) en E. (...). Enkele maanden na uw tweede onderhoud bezorgde u nog foto's van uw gehavende zoon Aj. (...), die in de gevangenis was aangepakt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Noord-Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw lidmaatschap van één of meerdere politieke partijen. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde wel twintig jaar lid geweest te zijn van

de VMRO (CGVSvragenlijst A. (...), ingevuld op de DVZ, vraag 3.3), zei u op het Commissariaat-generaal nooit lid van welke politieke partij ook geweest te zijn (CGVS A. (...) I, p. 7).

Daarnaast is het allerm minst aannemelijk dat, zelfs al zou u een grote familie hebben, geschoold zijn en sportief zijn, partijen aan iemand zoals u, die naar eigen zeggen onbelangrijk was (CGVS A. (...) II, p. 4) en die, althans volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal, geen partijlid was en dus niet formeel aan één of meerdere partijen was gelieerd, zouden vragen om gigantische geldsommen onder zijn familie- en kennissenkring te verdelen. Dat dit totaal onaannemelijk is, blijkt bovendien uit uw tegenstrijdige verklaringen over de totale geldsom die u voor de twee politieke partijen zou hebben uitgedeeld. U schatte bij uw eerste onderhoud de totale geldsom die u had verdeeld tussen de 300000 en de 500000 euro. Gedurende tien jaar verdeelde u immers jaarlijks tussen de 30000 en de 50000 euro waarvan u zelf een deel, met name een bonus van 1500 euro, kreeg (CGVS A. (...) I, p. 17). Bij uw tweede onderhoud meende u dan weer dat u drie à vier keer geld, telkens tussen de 25000 à 30000 euro, voor de VMRO had uitgedeeld: in totaal had u voor de VMRO tussen de 80000 en de 90000 euro geld uitgedeeld. U kreeg toen telkens een bonus tussen de 2000 en de 3500 euro. Voor de SDS deelde u twee keer, in totaal zo'n 15000 euro, geld uit. U kreeg van de partij twee keer een bonus van ongeveer 1500 à 1600 euro (CGVS A. (...) II, p. 8-9). In totaal zou u, volgens uw tweede versie, maximaal 105000 euro uitgedeeld hebben, hetgeen bijzonder ver verwijderd is van de door u bij uw eerste onderhoud vermelde bedragen, waardoor er geen enkel geloof meer gehecht kan worden aan uw bewering voor partijen geld te hebben uitgedeeld.

Opmerkelijk is voorts dat u niet eens de volledige namen kon geven van uw beweerde contactpersonen van wie u geld ontvangen zou hebben. U kende enkel hun voornamen (CGVS A. (...) I, p. 17; CGVS A. (...) II, p. 8). Bovendien is het merkwaardig dat u geld zou gekregen hebben van tussenpersonen die zelf ook niet tot de partij behoorden, aangezien u stelde dat u niemand bij de partij kende (CGVS A. (...) II, p. 8).

Verder sloop er in uw opeenvolgende verklaringen een opmerkelijke tegenstrijdigheid in verband met uw vrees ten aanzien van de partijen waarvoor u actief zou geweest zijn. Terwijl u bij uw eerste onderhoud enkel de SDS en niet de VMRO beweerde te vrezen (CGVS A. (...) I, p. 18), beweerde u bij uw tweede onderhoud wel degelijk een vrees te koesteren ten aanzien van beide partijen (CGVS A. (...) II, p. 15).

Tot slot kan er nog gewezen worden op de quasi ontbrekende kennis van uw echtgenote over uw beweerde politiek engagement. Ofschoon ze op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat al jullie problemen te wijten waren aan uw politiek engagement, kende ze toen niet eens de naam van de partij(en) waarmee jullie problemen zouden gehad hebben (CGVS-vragenlijst echtgenote, ingevuld op de DVZ, vraag 3.3). Op het Commissariaat-generaal kende ze plots wel de namen van de betrokken partijen, maar wist ze voor het overige niets meer in dit verband (CGVS echtgenote I, p. 3). Nochtans kan van een persoon die beweert dat al haar problemen te wijten zijn aan het politieke engagement van haar echtgenoot, in alle redelijkheid verwacht worden dat ze hier toch een minimale kennis over zou hebben, hetgeen hier duidelijk niet het geval is.

Gelet op het voorgaande, kan er noch aan uw activiteiten voor de VMRO en voor de SDS, noch aan uw hieraan verbonden vrees geloof gehecht worden.

Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat al jullie problemen te wijten zijn aan uw engagement voor politieke partijen (CGVS A. (...) I, p. 4; p. 7; p. 8; p. 9; p. 14; CGVS A. (...) II, p. 6; p. 8; p. 9; p. 10; CGVS S. (...), p. 4-5), kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan deze problemen, met name de twee brandstichtingen in uw woning, de door S. (...) geschetste achtervolgingen door uw belagers en de door de Noord-Macedonische autoriteiten gefabriceerde aanklachten tegen uw beide zonen. Dit wordt overigens bevestigd doordat uw zoon E. (...) zei dat al jullie problemen te wijten waren aan [de activiteiten van] uw zoon Aj. (...). Nergens vermeldde hij dat de problemen veroorzaakt werden door uw politiek engagement (CGVS E. (...), p. 14).

Dat aan de beweerde brandstichtingen geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit diverse tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen hierover. U beweerde dat jullie nooit thuis waren toen er brand werd gesticht. De eerste keer wandelden jullie met de kinderen in een park in het centrum van de stad. E. (...) was toen vermoedelijk al in België (CGVS A. (...) I, p. 5). De tweede keer waren jullie volgens u ook niet thuis, maar u wist niet meer waar jullie waren. Wel wist u nog dat u en uw echtgenote toen bij de tweede brand samen op dezelfde plaats, vermoedelijk bij neven, waren, dat u toen niet aan het werk was en dat jullie gordijnen toen vuur hadden gevat. De politie – eerst zei u dat u naar aanleiding van beide branden klacht had ingediend, om dit dan even later te wijzigen naar de eerste keer – had het over een kortsluiting (CGVS A. (...) I, p. 5; p. 10; CGVS A. (...) II, p. 4-5). Uw echtgenote zei dat jullie ten tijde van de eerste brandstichting niet thuis waren: u was toen volgens haar bij familie en zij was bij een tante. E. (...) was al vertrokken naar België. Ofschoon ze aanvankelijk zei dat jullie bij de tweede brandstichting thuis waren, zei ze even later dat jullie toch niet thuis waren: ze had de kinderen meegenomen naar vrienden en u bevond zich elders. Jullie gordijnen bevonden zich bij de tweede brand niet op de plaats waar het gebrand had. De politie kwam naar aanleiding van de brand(en), maar ze namen het niet serieus

en spotten (CGVS echtgenote I, p. 4-5). Uw dochter S. (...) meende dan weer dat jullie, i.e. u, uw echtgenote, zij, E. (...), M. (...), C. (...) en Se. (...), thuis waren bij de eerste brand: jullie waren aan het slapen en werden wakker door de rook. Kort hierna vertrok E. (...) naar België (CGVS S. (...), p. 11-12). Bij de tweede brand waren jullie niet thuis: u was aan het werk en uw echtgenote, S. (...), M. (...) en C. (...) waren in het park. Volgens haar werd geen enkele brandstichting bij de politie aangegeven, waardoor de politie ook geen enkele uitspraak had gedaan over de oorzaak van de brand(en) (CGVS S. (...), p. 12-13). Gelet op het voorgaande kan er niet het minste geloof aan de door jullie beweerde brandstichtingen in uw woning gehecht worden.

Ook aan de problemen van uw dochter S. (...), die sinds het vertrek van E. (...) naar België verschillende keren werd achtervolgd door een zwarte auto en die één keer slachtoffer werd van een verkrachtingspoging, kan niet het minste geloof gehecht worden. In jullie opeenvolgende verklaringen slopen er immers verschillende tegenstrijdigheden en merkwaardigheden. Zo verklaarde S. (...) op de Dienst Vreemdelingenzaken aanvankelijk dat ze haar éénmaal probeerden te verkrachten: haar belagers namen haar bij de armen. Onmiddellijk erna zei ze evenwel dat dit meermaals gebeurde (CGVS-vragenlijst S. (...), ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Ook u verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat S. (...) slachtoffer werd van een verkrachtingspoging waarbij ze aan haar armen werd getrokken (CGVS-vragenlijst A. (...), ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal zei uw dochter evenwel dat u niet op de hoogte was van de enige door haar vermelde verkrachtingspoging (CGVS S. (...), p. 3-5; p. 8), hetgeen ook uit uw verklaringen blijkt (CGVS A. (...) I, p. 9-10). In dit verband komt het overigens opmerkelijk over dat, ofschoon de burens de verkrachtingspoging zouden hebben kunnen verhinderen, ofschoon S. (...)’s voorarmen bebloed waren en ofschoon uw dochter M. (...), die ten tijde van de verkrachtingspoging nog geen dertien jaar was, die volgens uw dochter S. (...) de poging zou hebben gezien waarop ze zichzelf aan haar haar begon te trekken, waardoor ze door het dulle heen was en begon te roepen en te tieren, die er zich moeilijk kon over zetten en die ten tijde van uw dochters onderhoud op het Commissariaat-generaal hierdoor nog altijd heel aangedaan was waardoor ze heel emotioneel kon worden (CGVS S. (...), p. 6-7), noch u, noch uw echtgenote iets over de verkrachtingspoging zouden hebben vernomen. Aanvankelijk zei uw dochter dat ze de mannen die haar probeerden te verkrachten niet eerder had gezien en dat ze hen ook na de verkrachtingspoging niet meer had gezien, omdat ze hierna niet meer naar buiten was geweest (CGVS S. (...), p. 4). Even later beweerde ze dan weer dat ze deze twee mannen zowel voor als na de verkrachtingspoging had gezien: ze herkende hen aan hun petten waardoor ze ervan uitging dat het dezelfde mannen waren die haar probeerden te verkrachten (CGVS S. (...), p. 6-8). Opvallend voorts is dat uw dochter niet kon zeggen of de mannen die haar achtervolgden brillen op hadden (CGVS S. (...), p. 5), maar dat, nadat ze erop gewezen werd dat ze haar belagers toch van heel dichtbij moet hebben gezien, aangezien ze het slachtoffer werd van een verkrachtingspoging door hen waarbij haar belagers aan haar armen sleurden, ze plotsklaps wist te vertellen dat ze een masker droegen (CGVS S. (...), p. 6). Overigens meende u dat haar achtervolgers wel degelijk brillen op hadden (CGVS A. (...) I, p. 9). Merkwaardig is ook dat, ofschoon de politie, bij wie jullie meermaals de achtervolgingen gingen aangeven, volgens u gevraagd zou hebben naar informatie over de nummerplaat van de wagen van S. (...)’s achtervolgers (CGVS A. (...) II, p. 3), uw dochter hun nummerplaat niet heeft gezien en dus niet wist of de auto van haar achtervolgers – het ging altijd om dezelfde wagen – al dan niet uit Shtip kwam: ze zou er zelfs niet aan hebben gedacht om naar de nummerplaat te kijken. Dat uw dochter geen nummerplaat zou kunnen aflezen, omdat ze analfabeet zou zijn, zoals u beweerde (CGVS A. (...) II, p. 2), overtuigt niet. Ze slaagde er naar eigen zeggen immers wel in om direct na een achtervolging naar de politie te bellen, waardoor niet aangenomen kan worden dat ze ook niet in staat zou zijn om een nummerplaat af te lezen (CGVS S. (...), p. 5-6; p. 11). Eigenaardig is verder dat, ofschoon uw dochter u en uw familie op de hoogte bracht van de achtervolgingen, er klaarblijkelijk geen voorzorgsmaatregelen werden genomen om te vermijden dat S. (...) met haar achtervolgers problemen zou hebben: ze werd immers bijna altijd achtervolgd wanneer ze alleen was (CGVS S. (...), p. 6). Nochtans jaagden de achtervolgingen haar schrik aan (CGVS S. (...), p. 5) en veroorzaakten de achtervolgingen ook bij u schrik (CGVS A. (...) II, p. 2). Dat er in deze context geen veiligheidsmaatregelen werden getroffen en dat uw dochter blijkbaar alleen naar de winkel moest gaan enkel en alleen om bijv. brood of sigaretten te gaan halen (CGVS S. (...), p. 7; CGVS A. (...) I, p. 9), daar waar er volgens jullie ten aanzien van haar een veiligheidsrisico was, is niet aannemelijk, zelfs al was de winkel niet zo ver, zoals uw dochter dit uitlegde (CGVS S. (...), p. 9). Ook over het aantal achtervolgingen legden jullie incoherente verklaringen af. Aanvankelijk zei S. (...) dat ze in totaal vijf à zes keer achtervolgd werd (CGVS S. (...), p. 5). Even later zei ze echter dat ze voor de verkrachtingspoging al vijf à zes keer was achtervolgd. Na de verkrachtingspoging werd ze ook nog eens vijf à zes keer achtervolgd (CGVS S. (...), p. 7-8). Daarnaast is het nog opvallend dat u op basis van uw dochters verklaringen meende dat S. (...) altijd alleen was wanneer ze achtervolgd en aangesproken werd (CGVS A. (...) I, p. 9-10), S. (...) zelf zei dat ze af en toe in het bijzijn van M. (...) was als ze werd achtervolgd en uitgescholden (CGVS S. (...), p. 9). Daar waar u tot slot stelde dat de laatste achtervolging twee weken voor S. (...)’s vertrek uit Noord-

Macedonië plaatsvond (CGVS A. (...) I, p. 10), dacht uw echtgenote dat dit vijf dagen voor haar vertrek was en zei S. (...) dat dit zo'n week voor haar vertrek was (CGVS echtgenote I, p. 3; CGVS S. (...), p. 9). Gelet op het voorgaande kan er aan de door uw dochter geschetste achtervolgingen en verkrachtingspoging niet het minste geloof gehecht worden, waardoor er aan haar beweringen over het inadequate politieoptreden naar aanleiding van jullie klachten ten gevolge van deze achtervolgingen – volgens haar was de politie corrupt en werkte ze samen met jullie belagers – (CGVS S. (...), p. 9-11) ook geen enkel geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees in hoofde van uw minderjarige dochter M. (...), met name dat ze bij terugkeer mogelijks hetzelfde als S. (...) zou moeten meemaken (CGVS A. (...) II, p. 16).

Wat betreft de door u beweerde onterechte veroordelingen van uw zoons, is hierboven reeds gebleken dat, aangezien u noch de context van hun juridische problemen – uw zonen zouden niets gedaan hebben en totaal onterecht, ten gevolge van uw banden met politieke partijen, door de justitie worden vervolgd (CGVS A. (...) I, p. 4; p. 7; p. 8; p. 14; CGVS A. (...) II, p. 6; p. 8; p. 9; p. 10) – noch uw overige problemen, zoals de brandstichtingen en de achtervolgingen, aannemelijk gemaakt heeft, u helemaal niet aangetoond heeft dat de Noord-Macedonische autoriteiten uw zonen totaal onterecht voor criminele feiten zouden vervolgen en dat ze hen totaal onterecht opgesloten hebben of in de toekomst zouden willen opsluiten.

Dit wordt bevestigd door het ontbreken van enig overtuigend begin van bewijs ter staving van uw beweringen in dit verband. U beweerde weliswaar aan de verdediging van uw zoon gezegd te hebben dat alle problemen te wijten waren aan uw politieke rol. De advocaten durfden dit gegeven echter bij de verdediging van uw zoons niet uit te werken uit vrees voor hun leven. Er werd u daarom gevraagd om dit schriftelijk te laten attesteren door de advocaat van uw zoon aan wie u gezegd zou hebben dat alles aan uw politieke rol te wijten was (CGVS A. (...) II, p. 8). Er werd u tevens gevraagd om bewijs ter staving van uw bewering dat uw zoon E. (...) toch werd veroordeeld voor een bepaalde diefstal, hoewel een getuige duidelijk te kennen had gegeven dat uw zoon de diefstal niet had gepleegd en de rechter ook had gezegd dat uw zoon hier eigenlijk medisch niet toe in staat was (CGVS A. (...) II, p. 10-11). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat, ofschoon de u toegekende termijn reeds ruimschoots verstreken is, u dergelijke bewijsstukken niet heeft aangebracht. Nochtans kan redelijkerwijs van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij al deze stukken aandraagt die zijn beweringen enigszins kracht kunnen bijzetten, quod non in casu.

Dat aan uw beweringen over de context van de veroordelingen van uw zoons geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit de vaststelling dat de chronologie van de door u aangehaalde feiten niet klopt. U beweerde dat de problemen die de actuele detentie van Aj. (...) hebben veroorzaakt te wijten waren aan het verlies van de VMRO tijdens de verkiezingen: toen ze de regio wonnen heeft de SDS beslist om zich te wreken voor uw steun aan de VMRO (CGVS A. (...) I, p. 18). U beweerde tevens dat jullie in Duitsland en Oostenrijk reeds om internationale bescherming verzochten, omdat jullie in de problemen waren gekomen omwille van uw samenwerking met politieke partijen (CGVS A. (...) I, p. 8; CGVS A. (...) II, p. 5). Uit de gegevens van uw administratief dossier blijkt echter dat u op 22 januari 2014 een eerste maal om internationale bescherming in Duitsland verzocht, waarna u op 25 december 2014 in Oostenrijk om internationale bescherming verzocht alvorens op 1 juli 2015 opnieuw om internationale bescherming in Duitsland te verzoeken. Nochtans kwam de VMRO pas na uw laatste verzoek in Duitsland in de oppositie terecht en is de partij in uw regio nog steeds aan de macht. Dat Aj. (...) problemen zou gekregen hebben uit wraak voor uw steun aan de VMRO is bijgevolg niet aannemelijk. In het verlengde hiervan blijkt uit uw verklaringen dat E. (...)s juridische problemen startten twee maanden nadat u anderhalf jaar voor uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 16 november 2021 uw samenwerking met de SDS had gestopt (CGVS A. (...) I, p. 19). Nochtans blijkt uit de door u tijdens uw tweede onderhoud neergelegde juridische stukken dat E. (...) al juridische problemen had in maart 2017.

Gelet op het voorgaande blijkt uit niets dat de juridische procedures tegen uw zoons onterecht zouden zijn en dat de inhoud van de door u neergelegde juridische stukken doelbewust gefabriceerd zou zijn. Aangezien u de valse aantijgingen ten aanzien van uw oudste zoons niet aannemelijk heeft gemaakt, is evenmin aannemelijk dat uw jongste zoon bij zijn meerderjarigheid ook vals beschuldigd zal worden, zoals u beweerde (CGVS A. (...) II, p. 15).

Volledigheidshalve kan er nog op gewezen worden dat uit niets blijkt dat jullie juridische rechten in Noord-Macedonië niet zouden zijn gerespecteerd, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat jullie verschillende advocaten hadden en dat jullie tegen de uitgebreid gemotiveerde vonnissen waarmee jullie het niet eens waren in beroep konden gaan. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat uw zoon(s) in sommige zaken, bij gebrek aan bewijs, werd(en) vrijgesproken en erkende u dat Aj. (...) u gezegd heeft dat hij toch een zevental van de hem aangewreven misdrijven wel degelijk heeft gepleegd (CGVS A. (...) I, p. 11-14; CGVS A. (...) II, p. 6-8; p. 11; p. 15; CGVS E. (...), p. 26).

Verder kunnen er kanttekeningen geplaatst worden bij jullie verklaringen over het door jullie beweerde politiegeweld. Zo verklaarde u bij uw eerste onderhoud dat E. (...) wel 60 à 70 keren geslagen werd. U voegde hier toen aan toe dat u niet aan het overdrijven was (CGVS A. (...) I, p. 14). Bij uw tweede

onderhoud zei u dan weer dat hij zeker vijf à zes keer werd geslagen (CGVS A. (...) II, p. 11). Volgens S. (...) kreeg E. (...) evenwel één keer slaag (CGVS S. (...), p. 15). Uw zoon E. (...) legde over het politiegeweld op zijn beurt ook tegenstrijdige verklaringen af. Aanvankelijk zei hij dat hij op een dag aangehouden werd door de politie, dat hij hard op zijn hoofd geslagen werd, dat ze eisten dat hij de verantwoordelijkheid voor een bepaald misdrijf zou opnemen, dat ze toen ook een video toonden van Aj. (...) die door hen geslagen werd, dat hij daarna voor de rechtbank moest verschijnen en dat de vrouw die slachtoffer was geworden van het misdrijf dat E. (...) op zich had moeten nemen zei dat het E. (...) niet was die hiervoor verantwoordelijk was, waarop hij werd vrijgelaten en naar het ziekenhuis werd gebracht omdat hij hard geslagen was geweest (CGVS E. (...), p. 4). Later tijdens hetzelfde onderhoud zei E. (...) evenwel dat hij tijdens de ondervragingen op het politiekantoor voorafgaand aan de rechtszaak waarbij het vrouwelijke slachtoffer gezegd had dat E. (...) de dader niet was, niet mishandeld was geweest (CGVS E. (...), p. 25-26). Op het politiekantoor werden hem ook geen video's getoond waarop zijn mishandelde broer te zien was (CGVS E. (...), p. 28). Over het enige andere door E. (...) vermelde politiegeweld ten aanzien van hem legden E. (...) en u tegenstrijdige verklaringen af. E. (...) zei hierover dat hij door de politie was opgeroepen, dat hij daarom samen met u naar de politie was gegaan, dat hij naar de kelder van het politiekantoor werd meegenomen zonder u en dat hij daar door de politie werd geslagen en gedwongen werd om documenten te ondertekenen (CGVS E. (...), p. 24-25), terwijl u zei dat E. (...) in uw bijzijn werd afgeslagen alvorens afgevoerd te worden naar het politiekantoor waar hij gedwongen werd om documenten te ondertekenen (CGVS A. (...) I, p. 9). Daarnaast legde uw echtgenote ook incoherente verklaringen af over het politiegeweld. Daar waar ze aanvankelijk uitdrukkelijk had gezegd dat ze persoonlijk geen problemen had gehad (CGVS echtgenote I, p. 4), beweerde ze evenwel later vijf keer slachtoffer van politiegeweld te zijn geworden, waarbij ze persoonlijk werd geslagen (CGVS echtgenote I, p. 6). Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat jullie ongeloofwaardige verklaringen aflegden over de achtervolgingen van S. (...) en over de brandstichtingen waardoor er evenmin geloof gehecht kan worden aan het door jullie beweerde totaal onvoldoende optreden van de politie naar aanleiding van deze incidenten. Gelet op het voorgaande, kan er zeer ernstig getwijfeld worden aan jullie beweringen over het politiegeweld ten aanzien van jullie.

Hoe dan ook kan betreffende het door u geschetste hardhandige politieoptreden wanneer uw zoons werden gearresteerd en waarbij u en uw echtgenote in de klappen deelden, opgemerkt worden dat het feit dat de politie bij sommige arrestaties geweld moet gebruiken, overal ter wereld, ook in België, voorkomt. Wat jullie betreft, blijkt uit uw verklaringen dat uw zoon Aj. (...) na jullie terugkeer in Noord-Macedonië na jullie asielverzoek in Duitsland en Oostenrijk gedurende lange tijd, ongeveer een jaar, bij familie en vrienden onderdook (CGVS A. (...) II, p. 5; p. 7). U erkende bovendien dat uw zoons zich meestal verzetten tegen hun arrestatie (CGVS A. (...) II, p. 15). Uit niets blijkt bijgevolg dat uw zoons zich gedwee en vrijwillig lieten arresteren waardoor uit niets blijkt dat het loutere feit dat uw zoons één of meerdere keren hardhandig door de politie werden gearresteerd, waarbij jullie, die tussenkwamen, ook in de klappen deelden (CGVS A. (...) II, p. 15), gelijkgeschakeld kan worden met vervolging of ernstige schade.

Bovendien blijkt uit niets dat, indien de politiebeambten ten aanzien van jullie toch disproportioneel geweld zouden gebruikt hebben/gebruiken, u naar aanleiding hiervan geen klacht kon indienen/zou kunnen indienen. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient immers aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U verklaarde weliswaar dat u verschillende initiatieven heeft genomen om het politiegeweld aan te klagen. Zo sprak u erover met twee rechters, ging u twee keer naar een mensenrechtenorganisatie en probeerde u ook meermaals bij het politiebureau van Shtip klacht in te dienen, al deed u dit niet officieel (CGVS A. (...) I, p. 14-16; CGVS A. (...) II, p. 10-14). Deze door u beweerde stappen heeft u echter niet aangetoond. Zo zei u dat de mensenrechtenorganisatie waarbij u was langsgesgaan, u geen antwoord gaf en meegedeeld had niets te kunnen doen, omdat ze het tegen overheidsinstellingen niet konden halen: ze konden zelf in de problemen geraken [door u te helpen], waardoor ze u niet konden helpen (CGVS A. (...) I, p. 15; CGVS A. (...) II, p. 12). Deze verklaringen over de reactie van de mensenrechtenorganisatie overtuigen evenwel niet. Naast het feit dat u de naam van het mensenrechtenbureau niet kon preciseren – u kwam niet verder dan dat deze organisatie “mensenrechten” heet (CGVS A. (...) I, p. 16) – hetgeen weinig aannemelijk is indien u daadwerkelijk beroep zou hebben gedaan op deze organisatie, blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat, in tegenstelling tot uw beweringen dat het allemaal “blablabla” zou zijn (CGVS A. (...) II, p. 14), ngo's, zoals bijv. het European Roma Rights Centre (ERRC), een internationale ngo die voor de rechten van de Roma opkomt via research, lobbying en beleidsontwikkeling, slachtoffers van bijv. politiegeweld actief bijstaan bij hun gerechtelijken stappen, desnoods tot bij het Europees Hof van de Rechten van de Mens, tegen de daders. Dat de ngo waartoe u zich gericht zou hebben bijgevolg enkel medelijden met u gehad zou hebben en u niet met raad en daad zou hebben bijgestaan enkel en alleen om te vermijden dat de ngo in de problemen zou komen, kan, gelet

op de geciteerde informatie, dus niet zonder meer aangenomen worden. Bovendien legde u van de door u beweerde stappen niet het minste bewijs neer. U werd gevraagd om uw klacht(en) bij de mensenrechtenorganisatie aan te tonen (CGVS A. (...) I, p. 15). Ofschoon de u toegekende termijn van een week reeds ruimschoots overschreden is, legde u in dit verband nog steeds geen enkel bewijsstuk neer. U beweerde weliswaar dat u met die organisatie contact had gezocht, maar geen antwoord had gekregen (CGVS A. (...) II, p. 14). Dat een mensenrechtenorganisatie niet bereid zou zijn om op uw vraag te antwoorden, komt echter niet overtuigend over. Uit de geciteerde informatie over de Roma in Noord-Macedonië blijkt dat politiegeweld kan worden aangeklaagd, ook door Romaslachtoffers, dat organisaties als het European Roma Rights Centre en het Helsinki Committee for Human Rights bijstand kunnen bieden bij het indienen van een klacht en het aanhangig maken van een rechtszaak, alsook bij het ondernemen van stappen tot bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens indien de Noord-Macedonische autoriteiten in gebreke zouden blijven en klachten niet afdoende zouden onderzoeken. Inzake de toegang tot het rechtssysteem kan nog worden aangestipt dat er projecten worden gelanceerd, o.a. met de steun van de OSCE, die specifiek gericht zijn op het bieden van gratis juridische bijstand aan Roma en het alzo faciliteren van de toegang tot het gerechtelijk systeem voor deze minderheid. Gelet op deze informatie, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat, indien u werkelijk meerdere stappen ondernomen zou hebben om politiegeweld ten aanzien van u of uw familieleden aan te klagen, u hiervan de nodige bewijzen zou kunnen aandragen, quod non in casu. Gelet op het voorgaande, heeft u niet aangetoond dat u daadwerkelijk het politiegeweld waarvan u en/of uw familieleden het slachtoffer werden, voor zover hieraan geloof kan worden gehecht, zou hebben aangeklaagd. Indien u het door u beweerde politiegeweld niet aankaart, kan er echter door de bevoegde autoriteiten ook niet gepast worden opgetreden. Gelet op de voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Noord-Macedonië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Betreffende de drie, verschillende maanden na uw laatste onderhoud overgemaakte foto's van uw zoon Aj. (...) met een bloedneus – volgens de begeleidende commentaar van uw advocaat was dit in de gevangenis –, dient er vooreerst opgemerkt te worden dat noch u, noch uw echtgenote, noch uw dochter S. (...) tijdens het persoonlijk onderhoud ook maar enige opmerking maakten over mogelijke mishandelingen van Aj. (...) in de gevangenis. Nochtans situeerde uw zoon E. (...), toen hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd met de neergelegde foto's, de mishandeling van Aj. (...) in de gevangenis voor zijn aankomst in België, i.e. geruime tijd voor jullie persoonlijk onderhoud (CGVS E. (...), p. 22). Dat jullie hierover spontaan tijdens jullie onderhoud niets vermeldden noch de bewijsstukken in dit verband aandroegen, doet dan ook sterk vermoeden dat de foto's van de bloedneus van Aj. (...) in een andere context genomen werden dan deze die door uw zoon E. (...) vermeld werd. Bovendien legde E. (...) warrige en zelfs tegenstrijdige verklaringen af over de mishandeling van Aj. (...) in de gevangenis. Aanvankelijk verklaarde hij dat hij in de kelder van de gevangenis werd geslagen en dat de bewakers niet tussengekomen waren (CGVS E. (...), p. 13). Even later beweerde hij dat Aj. (...) inderdaad in de kelder werd geslagen, maar dat dit door bewakers was (CGVS E. (...), p. 23). Nergens uit E. (...)s verklaringen blijkt dat hij meerdere keren in de gevangenis zou zijn geslagen (CGVS E. (...), p. 24). Gelet op het voorgaande, hebben jullie de context van de verwondingen die Aj. (...) in de gevangenis zou opgelopen hebben niet aangetoond, temeer daar uit E. (...)s verklaringen blijkt dat het al gebeurd is dat Aj. (...) zichzelf mutileert (CGVS E. (...), p. 13). Hieraan kan, volledigheidshalve, nog toegevoegd worden dat hoe dan ook nergens uit jullie verklaringen blijkt dat u, uw echtgenote, uw dochter S. (...) en uw minderjarige kinderen bij terugkeer naar Noord-Macedonië het risico zouden lopen om opgesloten te worden, aangezien nergens uit jullie verklaringen blijkt dat er tegen jullie juridische procedures hangende zouden zijn.

Betreffende de algemeen door u aangehaalde discriminatie van de Roma in Noord-Macedonië die geen rechten zouden hebben (CGVS A. (...) I, p. 13; CGVS A. (...) II, p. 7), dient beklemtoond te worden dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade steeds in concreto dienen te worden aangetoond. Het volstaat in deze niet zich te beperken tot een loutere verwijzing naar een algemene situatie of algemene informatie. U brengt met uw algemene beschouwingen geen concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou kunnen blijken dat u in Noord-Macedonië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In dit verband kan er opgemerkt worden dat uit jullie verklaringen blijkt dat jullie toegang hadden tot de arbeidsmarkt en de gezondheidszorg. Jullie hadden er alles en hielden van jullie leven in Shtip. Voor het betalen van E. (...)s gezondheidszorgen werden jullie gesteund door de staat (CGVS A. (...) I, p. 2-3; CGVS E. (...), p. 8; p. 10-11; CGVS echtgenote I, p. 2; CGVS echtgenote II, p. 3; CGVS S. (...), p. 2).

De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Noord-Macedonië Algemene Situatie van 13 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_noord-macedonie_algemene_situatie_20210813.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) toont voorts aan dat heel wat Roma in Noord-Macedonië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Noord-Macedonië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Noord-Macedonische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Noord-Macedonië diverse stappen werden ondernomen. Algemeen genomen is in Noord-Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Noord-Macedonische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaaleconomische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Als opvolging van de Roma Inclusion Decade 2005-2015 hebben de Noord-Macedonische autoriteiten de "Strategie voor de Roma in de Republiek Macedonië 2014-2020" goedgekeurd, die de focus legt op sociale inclusie door werkgelegenheid, huisvesting, onderwijs, gezondheidszorg en cultuur. Ofschoon de implementatie van de integratiemaatregelen nog voor verbetering vatbaar is, werd toch reeds vooruitgang geboekt o.a. inzake de toegang tot het onderwijs en de gezondheidszorg, dit laatste dankzij de inzet van gezondheidsbemiddelaars. Tevens zijn informatiecentra voor Roma aanwezig, die Roma begeleiden bij het verkrijgen van officiële documenten, onderwijs, gezondheidszorg en sociale zekerheid. In dit verband kan nog gewezen worden op het feit dat meerdere gemeenten in Noord-Macedonië ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen en dat er meerdere ngo's actief zijn die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Op 7 oktober 2019 heeft Noord-Macedonië, als laatste land van het voormalige Joegoslavië, het VN-Verdrag tot Beperking der Staatloosheid geratificeerd. Staatloosheid treft in Noord-Macedonië in hoofdzaak de Roma. Deze ratificatie wordt derhalve gezien als een belangrijke stap voorwaarts naar de verdere integratie van de Roma als minderheidsgroep.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Noord-Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Noord-Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissie voor de bescherming tegen discriminatie, die samen met de rechtbanken instaat voor de toepassing van de antidiscriminatiewetgeving. Daartoe kan deze commissie klachten van individuen in ontvangst nemen en acties ondernemen bij de betrokken instellingen. Informatie maakt duidelijk dat voornoemde Commissie reeds klachten ingediend door Roma ontving. Slachtoffers van discriminatie kunnen zich ook wenden tot de instelling van de Ombudsman, die eveneens reeds klachten van Roma behandelde.

Gezien dit alles kan niet gesteld worden dat het loutere feit Roma te zijn in Noord-Macedonië op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot kan betreffende de branden bij uw familieleden volledigheidshalve nog toegevoegd worden dat de dader van de brand bij uw zus door de Noord-Macedonische autoriteiten werd opgepakt, waardoor uit niets blijkt dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bereid of niet in staat waren om naar aanleiding van criminele feiten op te treden. Betreffende de brand bij uw neef erkende u geen zekerheid te hebben dat er kwaad opzet in het spel was: volgens de brandweer lag de brand aan de [slechte] bekabeling (CGVS A. (...) I, p. 3-4; CGVS A. (...) II, p. 12-13).

Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, de identiteit en nationaliteit van uw kinderen, uw professionele activiteiten en de juridische problemen van uw zoons, die u aan de hand van verschillende documenten aantoonde, wordt in het kader van deze beslissing niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in het onderhavige verzoekschrift in een eerste, en tevens enig, middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Met betrekking tot de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen omtrent zijn politieke lidmaatschap van de VMRO, stelt verzoeker dat het gaat om een vergissing. Hij geeft aan *"dat er waarschijnlijk een vergissing is gebeurd door de tolk"*.

Inzake de door hem uitgedeelde geldbedragen, wenst verzoeker te benadrukken *"dat een persoon zijn geheugen, en dus ook zijn verhaal, kan veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten."*

Sommige herinneringen worden sterker, andere zwakker. Verlies en toename van herinneringen is eigen aan hoe het geheugen werkt. Verzoeker verwijst hierbij naar: H.E. Cameron, Refugee Status Determinations and the Limits of Memory, p. 491.

Uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal. Dit geldt ook wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Deze inconsistentie is niet per se een teken van ongeloofwaardigheid. (zie P.A. Granhag, P.J. van Koppen, A. Vredevelde, The Inconsistent Suspect: A Systematic Review of Different Types of Consistency in Truth Tellers and Liars. R. Bull (ed.), Investigative Interviewing. J. Herlihy en S. Turner (2006), Should discrepant accounts given by asylum seekers be taken as proof of deceit?, Torture: quarterly journal on rehabilitation of torture victims and prevention of torture, 16, p. 81)."

Omtrent het verwijt dat hij de namen niet kon geven van de personen van wie hij geld ontving, stelt verzoeker:

"Verzoeker wenst te benadrukken dat het in casu ging om illegale handelingen. Hierdoor is het dan ook evident dat de tussenpersonen zich niet bij naam en toenaam kenbaar maakten bij verzoeker."

Waar hem tegenstrijdige verklaringen worden verweten aangaande de partij(en) die hij vreest, betoogt verzoeker:

"Verzoeker wenst te antwoorden dat hij in zijn eerste interview enkel kort heeft moeten antwoorden. Bij het interview bij het CGVS kreeg hij de mogelijkheid om alles te vermelden."

Betreffende het gebrek aan kennis in hoofde van zijn echtgenote met betrekking tot zijn politieke engagement, geeft verzoeker verder aan:

"Verzoeker wenst hier te antwoorden, verwijzend naar volgend Richtlijn: UK.BA, Asylum Instructions, Considering Asylum claims and Assessing Credibility, February 2012, p. 15:

"Decisions makers must be aware of and take into account the profile of the applicant. This is relevant both in assessing the level of knowledge they can reasonably be expected to have and the effect other factors such as age, gender, social background and underlying medical or psychological factor will have on the applicant's ability to recall certain facts. For example, the more active the applicant claimed to be in a political party, the greater the expectation that they would be able to provide more detailed information. Any explanation given should then be acknowledged and considered in the overall assessment of internal credibility."

Verzoeker wenst erop te wijzen dat hij het meest geschoold is binnen zijn gezin. Zijn echtgenote is niet of nauwelijks geschoold. Bovengenoemde tegenstrijdigheid dient dan ook in dit kader bekeken te worden."

Verzoeker concludeert op grond van het voorgaande dat verweerder ten onrechte besloot dat er aan zijn activiteiten voor de VMRO en de SDS en de hieraan verbonden vrees geen geloof kan worden gehecht.

In zoverre er in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat zijn zoon E. vermeldde dat al hun problemen te wijten waren aan de activiteiten van zijn zoon Aj. en dat zijn zoon E. nergens vermeldde dat deze problemen veroorzaakt werden door zijn politieke engagement, merkt verzoeker op dat zijn zoon E. niet of nauwelijks geletterd is en dat de tegenstrijdigheid in dit kader moet worden bekeken.

Met betrekking tot de aangehaalde tegenstrijdigheden inzake de brandstichtingen, wenst verzoeker te benadrukken dat zijn dochter S. niet of nauwelijks geletterd is en de tegenstrijdigheden in dit kader moeten worden bekeken.

Verzoeker formuleert diezelfde opmerkingen in het kader van de motivering omtrent de aangevoerde poging tot verkrachting van zijn dochter S.

Betreffende de onterechte veroordelingen van zijn zoons, stelt verzoeker *"dat er om evidente redenen niet van hem kan verwacht worden dat hij formeel alle dementen die hij aanbrengt bewijst. De gevallen waarin de verzoeker om internationale bescherming het bewijs kan aanbrengen van zijn verklaringen zijn in werkelijkheid uiteraard uitzonderlijk."*

Waar hem in dit kader wordt verweten dat de door hem geschetste chronologie niet klopt, wenst verzoeker te antwoorden *"dat het al ondertussen zeven jaar geleden is dat hij in Duitsland, voor de tweede keer, asiel aanvraag."*

Verzoeker wenst te benadrukken dat een persoon zijn geheugen, en dus ook zijn verhaal, kan veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten.

Sommige herinneringen worden sterker, andere zwakker. Verlies en toename van herinneringen is eigen aan hoe het geheugen werkt. Verzoeker verwijst hierbij naar: H.E. Cameron, Refugee Status Determinations and the Limits of Memory, p. 491.

Het CGVS dient hier dan ook rekening mee te houden."

Betreffende de motivering dat uit niets blijkt dat verzoekers juridische rechten en deze van zijn gezinsleden niet zouden zijn gerespecteerd in Noord-Macedonië, verwijst verzoeker voorts naar en citeert hij uit een COI Focus van 2020 inzake de algemene situatie in Noord-Macedonië.

Met betrekking tot de motivering omtrent de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden en de door hem ondernomen stappen om bescherming te verkrijgen in zijn land van herkomst, verwijst verzoeker andermaal naar en citeert hij opnieuw uit een COI Focus van 2020 inzake de algemene situatie in Noord-Macedonië.

Verzoeker concludeert op grond van het voorgaande dat de bestreden beslissing een manifeste schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

De motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing luiden als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze in het geheel niet aanvecht of betwist, onverminderd overeind.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoeker op generlei wijze aantoonde of hard maakte dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

3.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zoals omschreven in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), artikel 57/6/1, § 2 en artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

"§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

(...)

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

(...)

§ 2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

Verzoeker betwist de inhoud van de bestreden beslissing in dit kader niet waar, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, met recht gemotiveerd wordt:

"Bij KB van 14 januari 2022 werd Noord-Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek."

3.3. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van de in het feitenrelaas in de bestreden beslissing aangehaalde problemen.

Dient, in zoverre verzoeker de motieven die inzake de door hem aangevoerde problemen in de bestreden beslissing zijn opgenomen tracht te vergoelijken door te wijzen op de lage scholingsgraad van zijn echtgenote, zijn zoon en zijn dochter, in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker geheel ten onrechte tracht te laten uitschijnen dat zijn echtgenote, zijn zoon en/of zijn dochter, al dan niet door hun lage scholingsgraad, dermate onderontwikkeld zouden zijn of dat hun verstandelijke vermogens zodanig zouden zijn aangetast dat zij niet bij machte mochten worden geacht om hun procedure internationale bescherming te doorlopen, om hun verschillende onderhouden in dit kader te volbrengen om daarbij gedegen verklaringen af te leggen. Verzoeker legt ter staving van zijn beweringen dienaangaande immers geen enkel begin van bewijs neer. Hij brengt geen attest(en) bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zijn echtgenote, zijn zoon en/of zijn dochter, al dan niet door hun lage scholingsgraad, dermate onderontwikkeld zouden zijn of dat hun verstandelijke vermogens zodanig zouden zijn aangetast als hij voorhoudt.

Verzoeker toont daarenboven niet aan dat één of meer van zijn voormelde familieleden hun voorgehouden lage scholingsgraad en/of het gegeven dat deze er mogelijks aan in de weg zou staan dat zij hun asielmotieven op een gedegen wijze zouden kunnen uiteenzetten zouden hebben vermeld in hun vragenlijsten 'bijzondere procedurele noden' van de DVZ. Bovendien blijkt uit de stukken van het dossier niet dat deze familieleden en/of hun advocaat ergens enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van hun gehoor en het invullen van de vragenlijst bij de DVZ en tegen het plaatsvinden van hun

persoonlijke onderhouden bij het CGVS. Ook blijkt hieruit niet dat één van hen zou hebben aangehaald dat van hen in het kader van hun respectieve onderhouden, al dan niet omwille van de voormelde problemen, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Verder blijkt uit de verklaringen die van de voormelde familieleden zijn opgenomen in het administratief dossier en die werden afgenomen bij de DVZ, in de vragenlijst van het CGVS en in de notities van hun persoonlijke onderhouden bij het CGVS genoegzaam dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen ernstige problemen in hoofde van deze familieleden worden afgeleid. Uit de inhoud van deze stukken blijkt dat zij tijdens deze onderhouden in staat waren het gesprek te volgen, de gestelde vragen begrepen en hierop doorgaans concrete antwoorden konden formuleren. Uit deze stukken kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekers familieleden, al dan niet omwille van hun lage scholingsgraad, niet in staat zouden zijn geweest om de kernelementen van hun verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Bijgevolg mocht van deze familieleden weldegelijk worden verwacht dat zij gedegen verklaringen zouden afleggen omtrent de in de bestreden beslissing aangehaalde feiten, gebeurtenissen en elementen, die stuk voor stuk betrekking hebben op essentiële en cruciale gegevens en feiten die zij persoonlijk zouden hebben meegemaakt, die de kern uitmaken van hun asielrelaas en die geleid zouden hebben tot hun vertrek en dat van verzoeker uit Noord-Macedonië. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op hun verdere leven, kunnen zij geacht worden in het geheugen van zowel verzoeker als diens voormelde familieleden te zijn gegrift zodat zij bij machte zouden moeten zijn deze op coherente, spontane, precieze, geloofwaardige en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Het voormelde geldt nog des te meer nu eveneens redelijkerwijze mag worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming zich terdege informeert omtrent zowel de kernaspecten van zijn relaas als de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. In dit kader mocht worden verwacht dat verzoeker en diens voormelde familieleden, zo zij werkelijk een ernstige en oprechte vrees voor vervolging koesterden en nood hadden aan internationale bescherming, het, al was het maar in het kader van het door hen ingediende verzoek om internationale bescherming en met het oog op hun respectieve gehoren bij de DVZ en persoonlijke onderhouden bij het CGVS, met elkaar terdege zouden hebben gehad en elkaar zouden hebben ingelicht omtrent de cruciale elementen in en de kern van het aangevoerde asielrelaas. Bijgevolg mocht tevens en weldegelijk worden verwacht dat zowel verzoeker als diens familieleden over de kernaspecten en de cruciale feiten en gebeurtenissen in hun relaas van meet af aan spontane, duidelijke, geloofwaardige, gedetailleerde, coherente en consistente verklaringen zouden afleggen.

Inzake de door verzoeker aangehaalde problemen, wordt in de bestreden beslissing voorts geheel terecht gesteld:

“Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw lidmaatschap van één of meerdere politieke partijen. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde wel twintig jaar lid geweest te zijn van de VMRO (CGVS-vragenlijst A. (...), ingevuld op de DVZ, vraag 3.3), zei u op het Commissariaat-generaal nooit lid van welke politieke partij ook geweest te zijn (CGVS A. (...) I, p. 7).”

Verzoeker slaagt er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hij vergenoegt zich er immers toe boudweg te poneren *“dat er waarschijnlijk een vergissing is gebeurd door de tolk”*. Verzoeker kan met dergelijke algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte bewering bezwaarlijk volstaan om de voormelde, duidelijke en frappante tegenstrijdigheid in zijn gezegden op te heffen. Verzoeker laat na om zelfs maar te duiden welke versie van zijn verklaringen dan wel de juiste zou zijn, toont niet aan tijdens welk gehoor de beweerde vergissing zich *“waarschijnlijk”* zou hebben voorgedaan en werkt evenmin uit op welke wijze deze vergissing zou zijn geschied. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat zijn voormelde verklaringen duidelijk, niet mis te verstaan en niet voor interpretatie vatbaar zijn. Bijgevolg kan het vermeende misverstand geenszins worden aangenomen. Dat verzoeker dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn politieke profiel, profiel waaraan hij zijn problemen nochtans toeschreef, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Daarnaast is het allerminst aannemelijk dat, zelfs al zou u een grote familie hebben, geschoold zijn en sportief zijn, partijen aan iemand zoals u, die naar eigen zeggen onbelangrijk was (CGVS A. (...) II, p. 4) en die, althans volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal, geen partijlid was en dus niet

formeel aan één of meerdere partijen was gelieerd, zouden vragen om gigantische geldsommen onder zijn familie- en kennissenkring te verdelen. Dat dit totaal onaannemelijk is, blijkt bovendien uit uw tegenstrijdige verklaringen over de totale geldsom die u voor de twee politieke partijen zou hebben uitgedeeld. U schatte bij uw eerste onderhoud de totale geldsom die u had verdeeld tussen de 300000 en de 500000 euro. Gedurende tien jaar verdeelde u immers jaarlijks tussen de 30000 en de 50000 euro waarvan u zelf een deel, met name een bonus van 1500 euro, kreeg (CGVS A. (...) I, p. 17). Bij uw tweede onderhoud meende u dan weer dat u drie à vier keer geld, telkens tussen de 25000 à 30000 euro, voor de VMRO had uitgedeeld: in totaal had u voor de VMRO tussen de 80000 en de 90000 euro geld uitgedeeld. U kreeg toen telkens een bonus tussen de 2000 en de 3500 euro. Voor de SDS deelde u twee keer, in totaal zo'n 15000 euro, geld uit. U kreeg van de partij twee keer een bonus van ongeveer 1500 à 1600 euro (CGVS A. (...) II, p. 8-9). In totaal zou u, volgens uw tweede versie, maximaal 105000 euro uitgedeeld hebben, hetgeen bijzonder ver verwijderd is van de door u bij uw eerste onderhoud vermelde bedragen, waardoor er geen enkel geloof meer gehecht kan worden aan uw bewering voor partijen geld te hebben uitgedeeld."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De vaststelling dat het onaannemelijk is dat partijen aan iemand zoals hem zouden hebben gevraagd om gigantische geldsommen te verdelen laat verzoeker onverlet. Derhalve blijft deze pertinente en terechte vaststelling onverminderd overeind. Verder mocht van verzoeker, in tegenstelling met wat hij middels een verwijzing naar rechtsleer en psychologische literatuur inzake het functioneren van het geheugen tracht te laten uitschijnen, weldegelijk worden verwacht dat hij, zo hij daadwerkelijk jarenlang grote sommen geld zou hebben uitgedeeld voor enkele politieke partijen en daarbij zelf een riant bonus zou hebben opgestreken en zo hij werkelijk dermate ernstige problemen zou hebben ondervonden omwille van zijn engagement voor politieke partijen, meer coherente, spontane, duidelijke en geloofwaardige verklaringen zou afleggen omtrent zowel het aantal keren waarop hij grote geldsommen zou hebben verdeeld, de grootorde van de bedragen waarover het ging als de bonussen die hij daarbij zelf zou hebben opgestreken. Dat hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS beweerde dat hij gedurende tien jaren jaarlijks een bedrag van 30.000 tot 50.000 euro zou hebben verdeeld, dat hij in totaal dus tussen de 300.000 en 500.000 euro had verdeeld en dat hij daarbij zelf telkens een bonus van 1500 euro opstreek, terwijl hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS beweerde dat hij slechts vijf of zes keren geldsommen zou hebben verdeeld, dat het daarbij ging om veel kleinere bedragen, dat het in totaal ging om een som van ongeveer 105.000 euro en dat hij daarbij zelf bonussen opstreek die varieerden van 1500 tot 1600 en van 2000 tot 3500 euro, laat dan ook niet toe ook maar enig geloof te hechten aan deze beweerde activiteiten in hoofde van verzoeker.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze aangegeven:

"Verder sloop er in uw opeenvolgende verklaringen een opmerkelijke tegenstrijdigheid in verband met uw vrees ten aanzien van de partijen waarvoor u actief zou geweest zijn. Terwijl u bij uw eerste onderhoud enkel de SDS en niet de VMRO beweerde te vrezen (CGVS A. (...) I, p. 18), beweerde u bij uw tweede onderhoud wel degelijk een vrees te koesteren ten aanzien van beide partijen (CGVS A. (...) II, p. 15)."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Waar hij wijst op het verschil tussen het eerste interview, dat kort is, en een persoonlijk onderhoud bij het CGVS, waar de kans wordt geboden om alles te vermelden, dient immers te worden vastgesteld dat de voormelde tegenstrijdigheid zich niet situeert tussen verzoekers verklaringen bij de DVZ en verzoekers verklaringen bij het CGVS, doch wel tussen verzoekers verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS en verzoekers verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Dat hij tijdens dit eerste onderhoud aangaf enkel de SDS en niet de VMRO te vrezen terwijl hij tijdens dit tweede stelde weldegelijk beide partijen te vrezen, doet andermaal manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende asielmotieven.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Tot slot kan er nog gewezen worden op de quasi ontbrekende kennis van uw echtgenote over uw beweerde politiek engagement. Ofschoon ze op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat al jullie problemen te wijten waren aan uw politiek engagement, kende ze toen niet eens de naam van de partij(en) waarmee jullie problemen zouden gehad hebben (CGVS-vragenlijst echtgenote, ingevuld op de DVZ, vraag 3.3). Op het Commissariaat-generaal kende ze plots wel de namen van de betrokken partijen, maar wist ze voor het overige niets meer in dit verband (CGVS echtgenote I, p. 3). Nochtans kan van een persoon die beweert dat al haar problemen te wijten zijn aan het politieke engagement van haar echtgenoot, in alle redelijkheid verwacht worden dat ze hier toch een minimale kennis over zou hebben, hetgeen hier duidelijk niet het geval is."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstig argument aan. De beweerde lage scholingsgraad van zijn echtgenote, kan gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande

immers geen dienstige uitleg bieden voor de voormelde vaststellingen. Voor het overige laat verzoeker deze vaststellingen ongemoeid. Bijgevolg blijven zij onverminderd gelden.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende engagement voor de VMRO en voor de SDS. In dit kader wordt in de bestreden beslissing dan ook geheel terecht geconcludeerd:

“Gelet op het voorgaande, kan er noch aan uw activiteiten voor de VMRO en voor de SDS, noch aan uw hieraan verbonden vrees geloof gehecht worden.”

Mede gelet op hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht gesteld:

“Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat al jullie problemen te wijten zijn aan uw engagement voor politieke partijen (CGVS A. (...) I, p. 4; p. 7; p. 8; p. 9; p. 14; CGVS A. (...) II, p. 6; p. 8; p. 9; p. 10; CGVS S. (...), p. 4-5), kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan deze problemen, met name de twee brandstichtingen in uw woning, de door S. (...) geschetste achtervolgingen door uw belagers en de door de Noord-Macedonische autoriteiten gefabriceerde aanklachten tegen uw beide zonen. Dit wordt overigens bevestigd doordat uw zoon E. (...) zei dat al jullie problemen te wijten waren aan [de activiteiten van] uw zoon Aj. (...). Nergens vermeldde hij dat de problemen veroorzaakt werden door uw politiek engagement (CGVS E. (...), p. 14).”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Omwille van de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande, vormt de beweerde lage scholingsgraad van verzoekers zoon E. namelijk geen dienstige verklaring voor het voorgaande. Gelet op deze vaststellingen, mocht van verzoekers zoon E. weldegelijk worden verwacht dat deze zou hebben verklaard dat verzoekers politieke engagement (mede) ten grondslag zou hebben gelegen van hun problemen indien dit strookte met de waarheid. Dat E. dit niet deed en integendeel aangaf dat al hun problemen te wijten waren aan (de activiteiten van) verzoekers zoon Aj., doet aldus afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde asielrelaas.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Dat aan de beweerde brandstichtingen geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit diverse tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen hierover. U beweerde dat jullie nooit thuis waren toen er brand werd gesticht. De eerste keer wandelden jullie met de kinderen in een park in het centrum van de stad. E. (...) was toen vermoedelijk al in België (CGVS A. (...) I, p. 5). De tweede keer waren jullie volgens u ook niet thuis, maar u wist niet meer waar jullie waren. Wel wist u nog dat u en uw echtgenote toen bij de tweede brand samen op dezelfde plaats, vermoedelijk bij neven, waren, dat u toen niet aan het werk was en dat jullie gordijnen toen vuur hadden gevat. De politie – eerst zei u dat u naar aanleiding van beide branden klacht had ingediend, om dit dan even later te wijzigen naar de eerste keer – had het over een kortsluiting (CGVS A. (...) I, p. 5; p. 10; CGVS A. (...) II, p. 4-5). Uw echtgenote zei dat jullie ten tijde van de eerste brandstichting niet thuis waren: u was toen volgens haar bij familie en zij was bij een tante. E. (...) was al vertrokken naar België. Ofschoon ze aanvankelijk zei dat jullie bij de tweede brandstichting thuis waren, zei ze even later dat jullie toch niet thuis waren: ze had de kinderen meegenomen naar vrienden en u bevond zich elders. Jullie gordijnen bevonden zich bij de tweede brand niet op de plaats waar het gebrand had. De politie kwam naar aanleiding van de brand(en), maar ze namen het niet serieus en spotten (CGVS echtgenote I, p. 4-5). Uw dochter S. (...) meende dan weer dat jullie, i.e. u, uw echtgenote, zij, E. (...), M. (...), C. (...) en Se. (...), thuis waren bij de eerste brand: jullie waren aan het slapen en werden wakker door de rook. Kort hierna vertrok E. (...) naar België (CGVS S. (...), p. 11-12). Bij de tweede brand waren jullie niet thuis: u was aan het werk en uw echtgenote, S. (...), M. (...) en C. (...) waren in het park. Volgens haar werd geen enkele brandstichting bij de politie aangegeven, waardoor de politie ook geen enkele uitspraak had gedaan over de oorzaak van de brand(en) (CGVS S. (...), p. 12-13). Gelet op het voorgaande kan er niet het minste geloof aan de door jullie beweerde brandstichtingen in uw woning gehecht worden.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar hij de voormelde, frappante en duidelijke tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen, deze van zijn echtgenote en deze van zijn dochter tracht toe te schrijven aan het gegeven dat zijn echtgenote en zijn dochter niet of nauwelijks geletterd zouden zijn, dient immers te worden opgemerkt dat dit gegeven omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen geenszins kan volstaan om een verklaring te bieden voor de voormelde, frappante en duidelijke tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen en deze van verzoeker. Derhalve blijven deze tegenstrijdigheden onverminderd gehandhaafd.

Tevens wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld:

“Ook aan de problemen van uw dochter S. (...), die sinds het vertrek van E. (...) naar België verschillende keren werd achtervolgd door een zwarte auto en die één keer slachtoffer werd van een

verkrachtingspoging, kan niet het minste geloof gehecht worden. In jullie opeenvolgende verklaringen slopen er immers verschillende tegenstrijdigheden en merkwaardigheden. Zo verklaarde S. (...) op de Dienst Vreemdelingenzaken aanvankelijk dat ze haar éénmaal probeerden te verkrachten: haar belagers namen haar bij de armen. Onmiddellijk erna zei ze evenwel dat dit meermaals gebeurde (CGVS-vragenlijst S. (...), ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Ook u verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat S. (...) slachtoffer werd van een verkrachtingspoging waarbij ze aan haar armen werd getrokken (CGVS-vragenlijst A. (...), ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal zei uw dochter evenwel dat u niet op de hoogte was van de enige door haar vermelde verkrachtingspoging (CGVS S. (...), p. 3-5; p. 8), hetgeen ook uit uw verklaringen blijkt (CGVS A. (...) I, p. 9-10). In dit verband komt het overigens opmerkelijk over dat, ofschoon de burens de verkrachtingspoging zouden hebben kunnen verhinderen, ofschoon S. (...)’s voorarmen bebloed waren en ofschoon uw dochter M. (...), die ten tijde van de verkrachtingspoging nog geen dertien jaar was, die volgens uw dochter S. (...) de poging zou hebben gezien waarop ze zichzelf aan haar haar begon te trekken, waardoor ze door het dulle heen was en begon te roepen en te tieren, die er zich moeilijk kon over zetten en die ten tijde van uw dochters onderhoud op het Commissariaat-generaal hierdoor nog altijd heel aangedaan was waardoor ze heel emotioneel kon worden (CGVS S. (...), p. 6-7), noch u, noch uw echtgenote iets over de verkrachtingspoging zouden hebben vernomen. Aanvankelijk zei uw dochter dat ze de mannen die haar probeerden te verkrachten niet eerder had gezien en dat ze hen ook na de verkrachtingspoging niet meer had gezien, omdat ze hierna niet meer naar buiten was geweest (CGVS S. (...), p. 4). Even later beweerde ze dan weer dat ze deze twee mannen zowel voor als na de verkrachtingspoging had gezien: ze herkende hen aan hun petten waardoor ze ervan uitging dat het dezelfde mannen waren die haar probeerden te verkrachten (CGVS S. (...), p. 6-8). Opvallend voorts is dat uw dochter niet kon zeggen of de mannen die haar achtervolgden brillen op hadden (CGVS S. (...), p. 5), maar dat, nadat ze erop gewezen werd dat ze haar belagers toch van heel dichtbij moet hebben gezien, aangezien ze het slachtoffer werd van een verkrachtingspoging door hen waarbij haar belagers aan haar armen sleurden, ze plotsklaps wist te vertellen dat ze een masker droegen (CGVS S. (...), p. 6). Overigens meende u dat haar achtervolgers wel degelijk brillen op hadden (CGVS A. (...) I, p. 9). Merkwaardig is ook dat, ofschoon de politie, bij wie jullie meermaals de achtervolgingen gingen aangeven, volgens u gevraagd zou hebben naar informatie over de nummerplaat van de wagen van S. (...)’s achtervolgers (CGVS A. (...) II, p. 3), uw dochter hun nummerplaat niet heeft gezien en dus niet wist of de auto van haar achtervolgers – het ging altijd om dezelfde wagen – al dan niet uit Shtip kwam: ze zou er zelfs niet aan hebben gedacht om naar de nummerplaat te kijken. Dat uw dochter geen nummerplaat zou kunnen aflezen, omdat ze analfabeet zou zijn, zoals u beweerde (CGVS A. (...) II, p. 2), overtuigt niet. Ze slaagde er naar eigen zeggen immers wel in om direct na een achtervolging naar de politie te bellen, waardoor niet aangenomen kan worden dat ze ook niet in staat zou zijn om een nummerplaat af te lezen (CGVS S. (...), p. 5-6; p. 11). Eigenaardig is verder dat, ofschoon uw dochter u en uw familie op de hoogte bracht van de achtervolgingen, er klaarblijkelijk geen voorzorgsmaatregelen werden genomen om te vermijden dat S. (...) met haar achtervolgers problemen zou hebben: ze werd immers bijna altijd achtervolgd wanneer ze alleen was (CGVS S. (...), p. 6). Nochtans jaagden de achtervolgingen haar schrik aan (CGVS S. (...), p. 5) en veroorzaakten de achtervolgingen ook bij u schrik (CGVS A. (...) II, p. 2). Dat er in deze context geen veiligheidsmaatregelen werden getroffen en dat uw dochter blijkbaar alleen naar de winkel moest gaan enkel en alleen om bijv. brood of sigaretten te gaan halen (CGVS S. (...), p. 7; CGVS A. (...) I, p. 9), daar waar er volgens jullie ten aanzien van haar een veiligheidsrisico was, is niet aannemelijk, zelfs al was de winkel niet zo ver, zoals uw dochter dit uitlegde (CGVS S. (...), p. 9). Ook over het aantal achtervolgingen legden jullie incoherente verklaringen af. Aanvankelijk zei S. (...) dat ze in totaal vijf à zes keer achtervolgd werd (CGVS S. (...), p. 5). Even later zei ze echter dat ze voor de verkrachtingspoging al vijf à zes keer was achtervolgd. Na de verkrachtingspoging werd ze ook nog eens vijf à zes keer achtervolgd (CGVS S. (...), p. 7-8). Daarnaast is het nog opvallend dat u op basis van uw dochters verklaringen meende dat S. (...) altijd alleen was wanneer ze achtervolgd en aangesproken werd (CGVS A. (...) I, p. 9-10), S. (...) zelf zei dat ze af en toe in het bijzijn van M. (...) was als ze werd achtervolgd en uitgescholden (CGVS S. (...), p. 9). Daar waar u tot slot stelde dat de laatste achtervolging twee weken voor S. (...)’s vertrek uit Noord-Macedonië plaatsvond (CGVS A. (...) I, p. 10), dacht uw echtgenote dat dit vijf dagen voor haar vertrek was en zei S. (...) dat dit zo’n week voor haar vertrek was (CGVS echtgenote I, p. 3; CGVS S. (...), p. 9). Gelet op het voorgaande kan er aan de door uw dochter geschetste achtervolgingen en verkrachtingspoging niet het minste geloof gehecht worden, waardoor er aan haar beweringen over het inadequate politieoptreden naar aanleiding van jullie klachten ten gevolge van deze achtervolgingen – volgens haar was de politie corrupt en werkte ze samen met jullie belagers – (CGVS S. (...), p. 9-11) ook geen enkel geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees in hoofde van uw minderjarige dochter M. (...), met name dat ze bij terugkeer mogelijks hetzelfde als S. (...) zou moeten meemaken (CGVS A. (...) II, p. 16)."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Andermaal vergenoegt hij zich er immers toe op algemene wijze te verwijzen naar de lage scholingsgraad van zijn echtgenote en zijn dochter. Omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen, vormt deze geenszins een dienstige uitleg voor de veelheid aan voormelde, ernstige tegenstrijdigheden in en tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn echtgenote en zijn dochter.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met reden aangegeven:

“Wat betreft de door u beweerde onterechte veroordelingen van uw zoons, is hierboven reeds gebleken dat, aangezien u noch de context van hun juridische problemen – uw zonen zouden niets gedaan hebben en totaal onterecht, ten gevolge van uw banden met politieke partijen, door de justitie worden vervolgd (CGVS A. (...) I, p. 4; p. 7; p. 8; p. 14; CGVS A. (...) II, p. 6; p. 8; p. 9; p. 10) – noch uw overige problemen, zoals de brandstichtingen en de achtervolgingen, aannemelijk gemaakt heeft, u helemaal niet aangetoond heeft dat de Noord-Macedonische autoriteiten uw zonen totaal onterecht voor criminele feiten zouden vervolgen en dat ze hen totaal onterecht opgesloten hebben of in de toekomst zouden willen opsluiten.”

Daarenboven wordt in dit kader in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gesteld:

“Dit wordt bevestigd door het ontbreken van enig overtuigend begin van bewijs ter staving van uw beweringen in dit verband. U beweerde weliswaar aan de verdediging van uw zoon gezegd te hebben dat alle problemen te wijten waren aan uw politieke rol. De advocaten durfden dit gegeven echter bij de verdediging van uw zoons niet uit te werken uit vrees voor hun leven. Er werd u daarom gevraagd om dit schriftelijk te laten attesteren door de advocaat van uw zoon aan wie u gezegd zou hebben dat alles aan uw politieke rol te wijten was (CGVS A. (...) II, p. 8). Er werd u tevens gevraagd om bewijs ter staving van uw bewering dat uw zoon E. (...) toch werd veroordeeld voor een bepaalde diefstal, hoewel een getuige duidelijk te kennen had gegeven dat uw zoon de diefstal niet had gepleegd en de rechter ook had gezegd dat uw zoon hier eigenlijk medisch niet toe in staat was (CGVS A. (...) II, p. 10-11). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat, ofschoon de u toegekende termijn reeds ruimschoots verstreken is, u dergelijke bewijsstukken niet heeft aangebracht. Nochtans kan redelijkerwijs van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij al deze stukken aandraagt die zijn beweringen enigszins kracht kunnen bijzetten, quod non in casu.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Door eenvoudigweg te beweren dat het onmogelijk zou zijn om de voormelde bewijzen neer te leggen, doet verzoeker aan deze motieven immers geenszins afbreuk. Het was geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij, zo zijn verklaringen strookten met de werkelijkheid, door de advocaat van zijn zoon zou kunnen laten attesteren dat hij ten overstaan van deze advocaat zou hebben aangegeven dat de problemen van zijn zoon te wijten waren aan zijn politieke profiel doch dat deze dit niet durfde uitwerken uit vrees voor zijn leven. Evenmin was het onredelijk om te verwachten dat verzoeker zou kunnen staven dat zijn zoon E. onterecht werd veroordeeld tot een bepaalde diefstal ondanks dat een getuige duidelijk aangaf dat E. niet de dader was en ondanks dat ook de rechter aangaf dat E. hiertoe medisch gezien eigenlijk niet in staat was.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Dat aan uw beweringen over de context van de veroordelingen van uw zoons geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit de vaststelling dat de chronologie van de door u aangehaalde feiten niet klopt. U beweerde dat de problemen die de actuele detentie van Aj. (...) hebben veroorzaakt te wijten waren aan het verlies van de VMRO tijdens de verkiezingen: toen ze de regio wonnen heeft de SDS beslist om zich te wreken voor uw steun aan de VMRO (CGVS A. (...) I, p. 18). U beweerde tevens dat jullie in Duitsland en Oostenrijk reeds om internationale bescherming verzochten, omdat jullie in de problemen waren gekomen omwille van uw samenwerking met politieke partijen (CGVS A. (...) I, p. 8; CGVS A. (...) II, p. 5). Uit de gegevens van uw administratief dossier blijkt echter dat u op 22 januari 2014 een eerste maal om internationale bescherming in Duitsland verzocht, waarna u op 25 december 2014 in Oostenrijk om internationale bescherming verzocht alvorens op 1 juli 2015 opnieuw om internationale bescherming in Duitsland te verzoeken. Nochtans kwam de VMRO pas na uw laatste verzoek in Duitsland in de oppositie terecht en is de partij in uw regio nog steeds aan de macht. Dat Aj. (...) problemen zou gekregen hebben uit wraak voor uw steun aan de VMRO is bijgevolg niet aannemelijk. In het verlengde hiervan blijkt uit uw verklaringen dat E. (...)’s juridische problemen startten twee maanden nadat u anderhalf jaar voor uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 16 november 2021 uw samenwerking met de SDS had gestopt (CGVS A. (...) I, p. 19). Nochtans blijkt uit de door u tijdens uw tweede onderhoud neergelegde juridische stukken dat E. (...) al juridische problemen had in maart 2017.”

Verzoeker slaagt er hoegenaamd niet in om deze motieven te ontkrachten. Het tijdsverloop sedert de feiten kan de gedane vaststellingen niet verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die

beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde problemen en veroordelingen van zijn zonen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Zo de juridische problemen van verzoekers zonen werkelijk te wijten waren aan verzoekers politieke engagement en activiteiten, kon aldus weldegelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker hierover op een chronologisch consistente en correcte wijze zou kunnen verhalen. Dat verzoeker hiertoe niet bij machte bleek, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Gelet op hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing eveneens met reden aangegeven:

“Gelet op het voorgaande blijkt uit niets dat de juridische procedures tegen uw zoons onterecht zouden zijn en dat de inhoud van de door u neergelegde juridische stukken doelbewust gefabriceerd zou zijn. Aangezien u de valse aantijgingen ten aanzien van uw oudste zoons niet aannemelijk heeft gemaakt, is evenmin aannemelijk dat uw jongste zoon bij zijn meerderjarigheid ook vals beschuldigd zal worden, zoals u beweerde (CGVS A. (...) II, p. 15).”

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Volledigheidshalve kan er nog op gewezen worden dat uit niets blijkt dat jullie juridische rechten in Noord-Macedonië niet zouden zijn gerespecteerd, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat jullie verschillende advocaten hadden en dat jullie tegen de uitgebreid gemotiveerde vonnissen waarmee jullie het niet eens waren in beroep konden gaan. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat uw zoon(s) in sommige zaken, bij gebrek aan bewijs, werd(en) vrijgesproken en erkende u dat Aj. (...) u gezegd heeft dat hij toch een zevental van de hem aangewreven misdrijven wel degelijk heeft gepleegd (CGVS A. (...) I, p. 11-14; CGVS A. (...) II, p. 6-8; p. 11; p. 15; CGVS E. (...), p. 26).

Verder kunnen er kanttekeningen geplaatst worden bij jullie verklaringen over het door jullie beweerde politiegeweld. Zo verklaarde u bij uw eerste onderhoud dat E. (...) wel 60 à 70 keren geslagen werd. U voegde hier toen aan toe dat u niet aan het overdrijven was (CGVS A. (...) I, p. 14). Bij uw tweede onderhoud zei u dan weer dat hij zeker vijf à zes keer werd geslagen (CGVS A. (...) II, p. 11). Volgens S. (...) kreeg E. (...) evenwel één keer slaag (CGVS S. (...), p. 15). Uw zoon E. (...) legde over het politiegeweld op zijn beurt ook tegenstrijdige verklaringen af. Aanvankelijk zei hij dat hij op een dag aangehouden werd door de politie, dat hij hard op zijn hoofd geslagen werd, dat ze eisten dat hij de verantwoordelijkheid voor een bepaald misdrijf zou opnemen, dat ze toen ook een video toonden van Aj. (...) die door hen geslagen werd, dat hij daarna voor de rechtbank moest verschijnen en dat de vrouw die slachtoffer was geworden van het misdrijf dat E. (...) op zich had moeten nemen zei dat het E. (...) niet was die hiervoor verantwoordelijk was, waarop hij werd vrijgelaten en naar het ziekenhuis werd gebracht omdat hij hard geslagen was geweest (CGVS E. (...), p. 4). Later tijdens hetzelfde onderhoud zei E. (...) evenwel dat hij tijdens de ondervragingen op het politiekantoor voorafgaand aan de rechtszaak waarbij het vrouwelijke slachtoffer gezegd had dat E. (...) de dader niet was, niet mishandeld was geweest (CGVS E. (...), p. 25-26). Op het politiekantoor werden hem ook geen video's getoond waarop zijn mishandelde broer te zien was (CGVS E. (...), p. 28). Over het enige andere door E. (...) vermelde politiegeweld ten aanzien van hem legden E. (...) en u tegenstrijdige verklaringen af. E. (...) zei hierover dat hij door de politie was opgeroepen, dat hij daarom samen met u naar de politie was gegaan, dat hij naar de kelder van het politiekantoor werd meegenomen zonder u en dat hij daar door de politie werd geslagen en gedwongen werd om documenten te ondertekenen (CGVS E. (...), p. 24-25), terwijl u zei dat E. (...) in uw bijzijn werd afgeslagen alvorens afgevoerd te worden naar het politiekantoor waar hij gedwongen werd om documenten te ondertekenen (CGVS A. (...) I, p. 9). Daarnaast legde uw echtgenote ook incoherente verklaringen af over het politiegeweld. Daar waar ze aanvankelijk uitdrukkelijk had gezegd dat ze persoonlijk geen problemen had gehad (CGVS echtgenote I, p. 4), beweerde ze evenwel later vijf keer slachtoffer van politiegeweld te zijn geworden, waarbij ze persoonlijk werd geslagen (CGVS echtgenote I, p. 6). Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat jullie ongeloofwaardige verklaringen aflegden over de achtervolgingen van S. (...) en over de brandstichtingen waardoor er evenmin geloof gehecht kan worden aan het door jullie beweerde totaal onvoldoende optreden van de politie naar aanleiding van deze incidenten. Gelet op het voorgaande, kan er zeer ernstig getwijfeld worden aan jullie beweringen over het politiegeweld ten aanzien van jullie.

Hoe dan ook kan betreffende het door u geschetste hardhandige politieoptreden wanneer uw zoons werden gearresteerd en waarbij u en uw echtgenote in de klappen deelden, opgemerkt worden dat het feit dat de politie bij sommige arrestaties geweld moet gebruiken, overal ter wereld, ook in België,

voorkomt. Wat jullie betreft, blijkt uit uw verklaringen dat uw zoon Aj. (...) na jullie terugkeer in Noord-Macedonië na jullie asielverzoek in Duitsland en Oostenrijk gedurende lange tijd, ongeveer een jaar, bij familie en vrienden onderdook (CGVS A. (...) II, p. 5; p. 7). U erkende bovendien dat uw zoons zich meestal verzetten tegen hun arrestatie (CGVS A. (...) II, p. 15). Uit niets blijkt bijgevolg dat uw zoons zich gedwee en vrijwillig lieten arresteren waardoor uit niets blijkt dat het loutere feit dat uw zoons één of meerdere keren hardhandig door de politie werden gearresteerd, waarbij jullie, die tussenkwamen, ook in de klappen deelden (CGVS A. (...) II, p. 15), gelijkgeschakeld kan worden met vervolging of ernstige schade.

Bovendien blijkt uit niets dat, indien de politiebeambten ten aanzien van jullie toch disproportioneel geweld zouden gebruikt hebben/gebruiken, u naar aanleiding hiervan geen klacht kon indienen/zou kunnen indienen. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient immers aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U verklaarde weliswaar dat u verschillende initiatieven heeft genomen om het politiegeweld aan te klagen. Zo sprak u erover met twee rechters, ging u twee keer naar een mensenrechtenorganisatie en probeerde u ook meermaals bij het politiebureau van Shtip klacht in te dienen, al deed u dit niet officieel (CGVS A. (...) I, p. 14-16; CGVS A. (...) II, p. 10-14). Deze door u beweerde stappen heeft u echter niet aangetoond. Zo zei u dat de mensenrechtenorganisatie waarbij u was langsgesgaan, u geen antwoord gaf en meegedeeld had niets te kunnen doen, omdat ze het tegen overheidsinstellingen niet konden halen: ze konden zelf in de problemen geraken [door u te helpen], waardoor ze u niet konden helpen (CGVS A. (...) I, p. 15; CGVS A. (...) II, p. 12). Deze verklaringen over de reactie van de mensenrechtenorganisatie overtuigen evenwel niet. Naast het feit dat u de naam van het mensenrechtenbureau niet kon preciseren – u kwam niet verder dan dat deze organisatie “mensenrechten” heet (CGVS A. (...) I, p. 16) – hetgeen weinig aannemelijk is indien u daadwerkelijk beroep zou hebben gedaan op deze organisatie, blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat, in tegenstelling tot uw beweringen dat het allemaal “blablabla” zou zijn (CGVS A. (...) II, p. 14), ngo's, zoals bijv. het European Roma Rights Centre (ERRC), een internationale ngo die voor de rechten van de Roma opkomt via research, lobbying en beleidsontwikkeling, slachtoffers van bijv. politiegeweld actief bijstaan bij hun gerechtelijks stappen, desnoods tot bij het Europees Hof van de Rechten van de Mens, tegen de daders. Dat de ngo waartoe u zich gericht zou hebben bijgevolg enkel medelijden met u gehad zou hebben en u niet met raad en daad zou hebben bijgestaan enkel en alleen om te vermijden dat de ngo in de problemen zou komen, kan, gelet op de geciteerde informatie, dus niet zonder meer aangenomen worden. Bovendien legde u van de door u beweerde stappen niet het minste bewijs neer. U werd gevraagd om uw klacht(en) bij de mensenrechtenorganisatie aan te tonen (CGVS A. (...) I, p. 15). Ofschoon de u toegekende termijn van een week reeds ruimschoots overschreden is, legde u in dit verband nog steeds geen enkel bewijsstuk neer. U beweerde weliswaar dat u met die organisatie contact had gezocht, maar geen antwoord had gekregen (CGVS A. (...) II, p. 14). Dat een mensenrechtenorganisatie niet bereid zou zijn om op uw vraag te antwoorden, komt echter niet overtuigend over. Uit de geciteerde informatie over de Roma in Noord-Macedonië blijkt dat politiegeweld kan worden aangeklaagd, ook door Romaslachtoffers, dat organisaties als het European Roma Rights Centre en het Helsinki Committee for Human Rights bijstand kunnen bieden bij het indienen van een klacht en het aanhangig maken van een rechtszaak, alsook bij het ondernemen van stappen tot bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens indien de Noord-Macedonische autoriteiten in gebreke zouden blijven en klachten niet afdoende zouden onderzoeken. Inzake de toegang tot het rechtssysteem kan nog worden aangestipt dat er projecten worden gelanceerd, o.a. met de steun van de OSCE, die specifiek gericht zijn op het bieden van gratis juridische bijstand aan Roma en het alzo faciliteren van de toegang tot het gerechtelijk systeem voor deze minderheid. Gelet op deze informatie, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat, indien u werkelijk meerdere stappen ondernomen zou hebben om politiegeweld ten aanzien van u of uw familieleden aan te klagen, u hiervan de nodige bewijzen zou kunnen aandragen, quod non in casu. Gelet op het voorgaande, heeft u niet aangetoond dat u daadwerkelijk het politiegeweld waarvan u en/of uw familieleden het slachtoffer werden, voor zover hieraan geloof kan worden gehecht, zou hebben aangeklaagd. Indien u het door u beweerde politiegeweld niet aankaart, kan er echter door de bevoegde autoriteiten ook niet gepast worden opgetreden. Gelet op de voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Noord-Macedonië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Betreffende de drie, verschillende maanden na uw laatste onderhoud overgemaakte foto's van uw zoon Aj. (...) met een bloedneus – volgens de begeleidende commentaar van uw advocaat was dit in de gevangenis –, dient er vooreerst opgemerkt te worden dat noch u, noch uw echtgenote, noch uw dochter S. (...) tijdens het persoonlijk onderhoud ook maar enige opmerking maakten over mogelijke

mishandelingen van Aj. (...) in de gevangenis. Nochtans situeerde uw zoon E. (...), toen hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd met de neergelegde foto's, de mishandeling van Aj. (...) in de gevangenis voor zijn aankomst in België, i.e. geruime tijd voor jullie persoonlijk onderhoud (CGVS E. (...), p. 22). Dat jullie hierover spontaan tijdens jullie onderhoud niets vermeldde noch de bewijsstukken in dit verband aandroegen, doet dan ook sterk vermoeden dat de foto's van de bloedneus van Aj. (...) in een andere context genomen werden dan deze die door uw zoon E. (...) vermeld werd. Bovendien legde E. (...) warrige en zelfs tegenstrijdige verklaringen af over de mishandeling van Aj. (...) in de gevangenis. Aanvankelijk verklaarde hij dat hij in de kelder van de gevangenis werd geslagen en dat de bewakers niet tussengekomen waren (CGVS E. (...), p. 13). Even later beweerde hij dat Aj. (...) inderdaad in de kelder werd geslagen, maar dat dit door bewakers was (CGVS E. (...), p. 23). Nergens uit E. (...)s verklaringen blijkt dat hij meerdere keren in de gevangenis zou zijn geslagen (CGVS E. (...), p. 24). Gelet op het voorgaande, hebben jullie de context van de verwondingen die Aj. (...) in de gevangenis zou opgelopen hebben niet aangetoond, temeer daar uit E. (...)s verklaringen blijkt dat het al gebeurd is dat Aj. (...) zichzelf mutileert (CGVS E. (...), p. 13). Hieraan kan, volledigheidshalve, nog toegevoegd worden dat hoe dan ook nergens uit jullie verklaringen blijkt dat u, uw echtgenote, uw dochter S. (...) en uw minderjarige kinderen bij terugkeer naar Noord-Macedonië het risico zouden lopen om opgesloten te worden, aangezien nergens uit jullie verklaringen blijkt dat er tegen jullie juridische procedures hangende zouden zijn."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen inzake de aangevoerde lage scholingsgraad van verzoekers familieleden, laat verzoeker de gedane vaststellingen inzake en op grond van zijn concrete verklaringen en deze van zijn familieleden immers geheel ongemoeid. Verzoeker vergenoegt zich er voor het overige toe te verwijzen naar en enkele passages te citeren uit een COI Focus van 2020 inzake de algemene situatie in Noord-Macedonië. Verzoeker laat echter na deze COI Focus of de vindplaats van deze COI Focus bij te brengen. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat de passages die verzoeker in dit kader aanhaalt in het voorliggende verzoekschrift volledig in dezelfde lijn liggen en bijgevolg op generlei wijze afbreuk doen aan de (recentere) landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder en zoals aangehaald in de bestreden beslissing. Gelet op hetgeen voorafgaat, blijven de voormelde motieven te dezen onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker onderneemt verder niet de minste poging teneinde de bestreden beslissing aan te vechten of te betwisten en laat deze beslissing geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"Betreffende de algemeen door u aangehaalde discriminatie van de Roma in Noord-Macedonië die geen rechten zouden hebben (CGVS A. (...) I, p. 13; CGVS A. (...) II, p. 7), dient beklemtoond te worden dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade steeds in concreto dienen te worden aangetoond. Het volstaat in deze niet zich te beperken tot een loutere verwijzing naar een algemene situatie of algemene informatie. U brengt met uw algemene beschouwingen geen concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou kunnen blijken dat u in Noord-Macedonië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In dit verband kan er opgemerkt worden dat uit jullie verklaringen blijkt dat jullie toegang hadden tot de arbeidsmarkt en de gezondheidszorg. Jullie hadden er alles en hielden van jullie leven in Shtip. Voor het betalen van E. (...)s gezondheidszorgen werden jullie gesteund door de staat (CGVS A. (...) I, p. 2-3; CGVS E. (...), p. 8; p. 10-11; CGVS echtgenote I, p. 2; CGVS echtgenote II, p. 3; CGVS S. (...), p. 2).

De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Noord-Macedonië Algemene Situatie van 13 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_noord-macedonie_algemene_situatie_20210813.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) toont voorts aan dat heel wat Roma in Noord-Macedonië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Noord-Macedonië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Noord-Macedonische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Noord-Macedonië diverse stappen werden ondernomen. Algemeen genomen is in Noord-Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten

van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Noord-Macedonische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaaleconomische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma. Als opvolging van de Roma Inclusion Decade 2005-2015 hebben de Noord-Macedonische autoriteiten de "Strategie voor de Roma in de Republiek Macedonië 2014-2020" goedgekeurd, die de focus legt op sociale inclusie door werkgelegenheid, huisvesting, onderwijs, gezondheidszorg en cultuur. Ofschoon de implementatie van de integratiemaatregelen nog voor verbetering vatbaar is, werd toch reeds vooruitgang geboekt o.a. inzake de toegang tot het onderwijs en de gezondheidszorg, dit laatste dankzij de inzet van gezondheidsbemiddelaars. Tevens zijn informatiecentra voor Roma aanwezig, die Roma begeleiden bij het verkrijgen van officiële documenten, onderwijs, gezondheidszorg en sociale zekerheid. In dit verband kan nog gewezen worden op het feit dat meerdere gemeenten in Noord-Macedonië ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen en dat er meerdere ngo's actief zijn die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Op 7 oktober 2019 heeft Noord-Macedonië, als laatste land van het voormalige Joegoslavië, het VN-Verdrag tot Beperking der Staatloosheid geratificeerd. Staatloosheid treft in Noord-Macedonië in hoofdzaak de Roma. Deze ratificatie wordt derhalve gezien als een belangrijke stap voorwaarts naar de verdere integratie van de Roma als minderheidsgroep.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Noord-Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Noord-Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissie voor de bescherming tegen discriminatie, die samen met de rechtbanken instaat voor de toepassing van de antidiscriminatiewetgeving. Daartoe kan deze commissie klachten van individuen in ontvangst nemen en acties ondernemen bij de betrokken instellingen. Informatie maakt duidelijk dat voornoemde Commissie reeds klachten ingediend door Roma ontving. Slachtoffers van discriminatie kunnen zich ook wenden tot de instelling van de Ombudsman, die eveneens reeds klachten van Roma behandelde.

Gezien dit alles kan niet gesteld worden dat het loutere feit Roma te zijn in Noord-Macedonië op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier en de beschikbare landeninformatie en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoeker niet de minste poging onderneemt teneinde deze motieven te weerleggen of te betwisten en deze motieven geheel ongemoeid laat, blijven deze motieven onverminderd overeind.

De voormelde motieven vinden overigens bevestiging in het feit op zich dat het land van herkomst van verzoeker (opnieuw) werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 14 januari 2022 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij

dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing eveneens volledig onverlet laat waar gemotiveerd wordt:

“Tot slot kan betreffende de branden bij uw familieleden volledigheidshalve nog toegevoegd worden dat de dader van de brand bij uw zus door de Noord-Macedonische autoriteiten werd opgepakt, waardoor uit niets blijkt dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bereid of niet in staat waren om naar aanleiding van criminele feiten op te treden. Betreffende de brand bij uw neef erkende u geen zekerheid te hebben dat er kwaad opzet in het spel was: volgens de brandweer lag de brand aan de [slechte] bekabeling (CGVS A. (...) I, p. 3-4; CGVS A. (...) II, p. 12-13).”

Ook deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien zij door verzoeker volledig onverlet worden gelaten, blijven zij onverminderd gelden.

De overige, door verzoeker neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien zij door verzoeker niet worden weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, de identiteit en nationaliteit van uw kinderen, uw professionele activiteiten en de juridische problemen van uw zoons, die u aan de hand van verschillende documenten aantoonde, wordt in het kader van deze beslissing niet getwijfeld.”

3.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft verzoeker geen substantiële redenen opgegeven in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoeker met recht besloten tot de weigering van de internationale bescherming en tot de kennelijke ongegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

3.5. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT